

Miklya Zsolt

„Mit üzen a tél?”

Kemény telünk volt. Süvöltő koppant az ablakunknak az egyik éjjel. Másnap reggel ott találtam fagyott kis testét az ablak alatt a járdán. Különös jelnek tekintettem. Kopogtatásnak. Pedig csak fázott, nem talált helyet, elveszítette tájékozódó képességét a nagy mínuszban. Különös tárgy egy fagyott süvöltő a tenyeredben. Mint egy csiszolt marokkó. Színes ékkő. Ékkőből csiszolt marokkó. Letettem a veranda párkányára. A tél megőrizte még egy ideig a mínuszokban.

Másnap tudtam meg, hogy meghalt a *Bóbiba* költője. Meghalt a *Buba* költője. Süvöltő-kabátba bújt, tél-üvegnek koccant. Kopogtatott, és az ablak megnyílt. Oda szállt, ahova mindig is vágyott. Nem tér vissza többé. De itthagyta süvöltőkabátját. Csak fel kell vennem a párkányról. Tenyeremre vennem, nem marokba zárnom. Hallgatnom a tél ablakon túli énekét.

Semmise-ének

Látod ez a
semmi boltja
nincsen pultja
nincsen polca
mégis annyi
minden benne
hogya az ma
mind elkelne
akkor tényleg
semmi volna
semmiboltja

Látod ez a
semmi álma
nincs partja mi
hazavárna
mégis hogya
átalúsznám

kékké lennék
mint a tintám
merthogy kék a
semmi álma
semmi lárma

Látod ez a
semmi kertje
pázsit virág
fa és cserje
a semmiből ki
se látszik
de a cinke
röpte télen
moccanatlan
semmi égen
csak hiányzik

Fénnyel, sárral

Weöres Sándor
Fűzvesző-kisasszonya
 nyomán

*Jártam a patak hajlatán
 és szóltam egy fűzbokornak:
 Ezentúl legyél leány.*

Jártam a hegyek szegletén
 és szóltam egy kőrifának:
 Ezentúl legyél legény.

Hegyek ormáról, sziklaszirtról
 patakként ha eső lezúdul,
 túlcsap a patak hajlatán:
 Istenem, mért vagyok leány?

Patak partjáról, völgy öléből
 sóhajtás ha vízcsobogást hord
 a szél hegyormok szegletén:
 Istenem, mért vagyok legény?

Jártam a patak hajlatán,
 jártam a hegyek szegletén.
 Kőriscsattal és fűzkosárral,
 tele fénnel és talpig sárral
 hazáig gyalog jöttem én.

Csipkealátét talpak

„Majd sorra járom szobáitokat, s alvó arcotok fölött
 megcsókolom a levegőt és tenger ragyog szivemben.”
 Weöres Sándor: *Fairy Spring VII*

*Sorra járom szobáitokat
 árnyéket vonok fölédtek
 alvó arcotok fölött
 megrebbentem a fátyolt
 megcsókolom a levegőt
 partjaitokkal rugdalózom
 tenger ragyog szivemben
 amíg az árba kilökődöm*

belső partjaitól eloldódik a csónak
 holdáramlásra bízza magát
 nincs szükség evezőkre kormány se kell
 megteszi most a hallgatóság
 pissz és reccs susogás sem
 semmi se hallatszik át a bárkaágyról

nem nyikorognak az ócska rugók
 nem vinnyog fel a politúr sem
 nem rázza beteljesülés
 a keskeny résbe csuszamló
 két áttetsző tejjüveglapocskát
 nem kelnek táncra a nippék
 a félig lelógó csipkealátét talpak alól
 nem remeg meg az áttört nincseket őrző
 hold ívét imitáló horgolt fátyol
 nincs néma sikoly dúlt fulladozás
 egymást sebező kéj *tágrameredt szem*
 nincs csak az áramlás el egyedül
 el a partoktól el az árnyékvetőktől
 hol a nincs húz ágya felé

kis partot rugdos a talp
 eső áztatja napok óta a földet
 humusszá válik minden elhalt ölelés
 sóhajaimmal horgolom körül lábnyomodat
 rég elmaradtak a meztélláb lopakodások
 parázson járás a hátad mögött
 a kopásálló hűvös gránitlapon
 elmaradt a rád gombolódzás
 bújás inged alá halmok közé
 kis partot rugdos a talp
 csípő ívét formázó öböl lehetne
 tapasztva sárral az öl
 mezítlen talppal rugdosott sárral
 eső áztatja napok óta a földet
 nem ragad puha humuszos föld
 bomló jegenyelomb takarja
 ligetek fátyla alomlepedője
 két levelet láttam szemed helyén
 bíborba hajló arany szemérmét

Lelila álma

Na megállj Virtuális, találkozunk még!
 A nagyfejű akkor bebújt a barlangjába.
 Ovi van Csanovi lézerekardját fenegette,
 amikor barátja, a vakmerő Hang Szóró
 (áliász Szór Botond) elordította magát:
 ÁÁÁÁÁÁÁÁÁÁ és áááááááááááááá.

Megdermedt még a légy is a falon.
 De azért nem szakadt le a plafon,
 pedig Hang Szóró azt próbálgatta,
 hogy megfelelő hangfрекenciával
 törbe csalja a Virtuálist.
 Mehetett a mosdóba máris
 levegőzni meg arcot mosni.
 (Nem érdemes most újra próbálkozni.)

*

leguggoltál egyszer friss ásás után
 ujjaid közé vettél egy puha göröngyöt
 megkóstoltad édes-sós-keserű
 nem köptél íze betöltötte a szádat
 szétáradt benned a föld-íz
 amiből amivé lesz a rugdalózás
 humuszos föld ázik napok óta
 kis partot rugdos a talp
 öböllé hűvös aranyöllé

árnyékvetőként ébredek
 a súrolófény bársony függöny
 a tér áttetsző dörzspapír
 megmozdulsz újra horzsolódol
 a rebbenő a rugdalózó
 levegő tenger úgy ragyog
 mint meztéllábnyomokból horgolt
 lepedő csipkealátét

Viki szerint egy szörny nem árt meg,
 nélküle unalmas lenne az élet.
 Csak érteni kell a nyelvén. És még
 a nyelvét is kidugta rajzolás közben,
 mert szörnyen szeret rajzolni különben.

*

Lelila hercegnő morcos,
 nyelve hegyén csupa árnyak,
 békaruhában a testek,
 sáskaruhában a szárnyak.
 (Pókgallérban meg pár nyak.)

Lelila hercegnő harcol,
 mint a királyfiak régen,
 vadmalacát kacarászva
 megszelidíti a stégen.

(Kép van a té meg a vében.)

Lelila hercegnő megnyug
szik mikor vége a harcnak,
megtörli selymét a zsebken
dővel e gyönyörű arcnak.
(Ne tűnjön annyira morcnak.)

Lelila hercegnő ásít,
hiába, elfárad ő is,
dől csak az ágyba a herceg,
dől ma melléje a nő is.
(Hullik le a zsebkendő is.)

égből földből gyűrt

a Haikuzsoltárok ötödik könyvéből

121

tekintetem a
hegyekre emelem nem
árt nappal a nap
sem éjjel a hold
amíg velem vagy égből
földből gyűrt képmás

122 – Weöres Sándorral

szépen épített
város székeiden *sok*
a vendég inverz
békehadjárat
indul *szárnyat* ígézni
volt kapuidra

*

Lelilának lila az álma,
Hang Szóronak narancs,
a nagyfejűnek neonzöld, sárga,
Ovi vannak fehér.

Az oviban most mindenki alszik.
Éber kisujj ma nem kaparász.
Óvó néni is elpihen a jelenléti íven,
nem töri ki a frász.

(Fényárban úsz az űrcsigaház.)

123

nagymama kezét
látom ahogy nyakamat
mossa szorítja
most csak a torkom
szorítja valami ha
feléd tekintek

136

almáját nyújtja
a napot vajkörtéjét
a holdat csillag
tövisei közt
érő kis kökénykéit
fanyar örökét

148

csillagmiriád
 nap és hold mosta tűz jég
 eső szél járta

időorgona
 és a földönlakók mind
 pulzálják neved

149

dob kör tánc dal dics
 húr hárfa ujj zene új
 gyönyör harc hála

harag tőr bosszú
 járja járja meg akadt
 bak elit lemez

150 – *Weöres Sándorral*

füst fuvolája
 köd kürtje szellő lantja
 patak kődobja

tűz hegedűje
 éjszaka cimbalma csend
 cintála köszönt

Jász Julcsi

micsodahétfő

Olyan szeretnék lenni,
 mint a vörössanyibácsi,
 ha nagyon nem szeretném
 a gyerekeket, akkor is
 baromi jó verseket
 tudnék írni a felnőtteknek,
 ami gyerekversnek is elmegy.

Viccesen viselném a nevem,
 hogy jól összezavarjam
 a kisiskolásokat, akik már
 tudnak olvasni, duplavé,
 e meg ö betű összekeverve,
 senki se tudná, hogyan is

kell valójában kiejteni.

Nagyon vicces és érthetetlen
 verseket írnék, *panyigai*,
panyigai, ü, ú, meg hasonlókat,
 mindenki nevetne rajta,
 és tapsolnának nekem,
 pedig ha tudnák, ha tudnák,
 hogy igazából, de mindegy.

És az ovisok persze
 nem ismernék a nevem,
 csak az összes versem
 mondanák kívülről, pedig

ha tudnák az óvó nénik, hogy
nem is gondoltam semmire,
amikor írtam, vagyis éppen arra.

Milyen jól kitaláltam mégis,
hogy a hétfő délután is csoda,

Péczy Vera

Csöngői templom

(*alulról kell olvasni*)

kép.	ég.	vér.	rég.
tér	kék	test,	bong
ős	fent	szent	cseng,
sár,	jár,	vár	már,
ó	hold	jöjj,	hír
por,	száll,	fáj,	jó
Rég	Dal	Szív	Hív

Molnár Krisztina Rita

Az vagyok annak

Egész üres. Mert így legszebb az oltár.
Oltárkép: ablak. Mindig változó táj.
Teljesség. Szavak nélkül zengő zsoltár.

De ez is. Volt már, volt már, volt már.
Mindenről szóltál. Már szóltál, szóltál.

homokba mákszemmet szórtál
kapkodják csak a boszorkák
mennyei körökbe szöktél
angyalkar óvott a széltől
még nem járt korokat szeltél
tündérek nyelvén beszéltél

tavas, nyár, nyár, tavasz, ősz, tél,
szélszálból szőnyegget szőttél

ünne, ami helyből kettőt ér,
na, ez micsoda ajándék,
ha most te lehetek én,
kedves Sanyi bácsi, még hogy
a költészet nem játék?

repülő rongyszőnyeg: ősz, nyár
ezüstbe fon az ökörnál

nincs is jobb rejtek a szóknál

macskaszem, pávatoll, báránygané,
macskafog, pávaszem, aranyjuhé

pityer szer e nád i rigó csuhé

paprika, jancsiszög, papírmásé,
nem lesz a szerelem senki másé,
zabmálé, aranykóc, papírhajó,
oltári, kincstárnyi, tökhéjhaj, ó,

hollári, hollári, hollári, hó!
Fütyül a világra. Kötényrigó.